

Svajonų
ROMANAI

JESSICA
GILMORE

*Tu-mano
svajonė*

Knygute.lt

**Jessica
Gilmore**

**TU -
MANO
SVAJONĖ**

Dviejų knygų serija
„Permainų metas“
antra knyga

Versta iš Jessica Gilmore,
Unveiling the Bridesmaid, 2016
© Jessica Gilmore, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0470-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Bzz, bzz, bzzzzz.

Viltė Makenzė sumurmėjo ir apsivertė ant kito šono. Nesugebėjo pramerkti akių, tik ištiesė ranką prie žadintuvo, kad užčiuoptų išjungimo, pauzės ar *prašau, dabar pat nustok triukšma-
vęs* mygtuką. Tačiau... Palūkėkit sekundėlę... Čia, Niujorke, ji *nenaudojo* žadintuvo. Tomis retomis dienomis, kai nepažadindavo kylančios saulės spinduliai, užiančių automobilių triukšmas ar drėgnas oras, suskambėdavo telefonas. Tad kas zvimbia? Ir kodėl niekaip *nenustoja*?

Bzzzzzzzz.

Kad ir kas tai buvo, triukšmas netilo. Priešingai – kas sekundę vis garsėjo. Viltė atsisėdo ir nuleido kojas nuo siauros metalinės lovos krašto. Kiekviena apsnūdusio kūno ląstelė įnirtingai priešinosi, bet Viltė vis tiek svyruodama atsistojo ir dirstelėjo į laikrodį ant riešo. Pusė šešių ryto. Viltė sumirksėjo. Nedidelis kambariukas susvyravo ir stojo į vietą. Vis dar tvyrojo priešaušrio ramybė. Nakties tamsumą blaškė tik gatvės žibinto visu aukštu žemiau nei vienintelis Viltės buto langas atspindžiai.

Bzzzzzzzz.

Tai ne gaisro ar dūmų daviklis. Namu laiptais nebilda kaimynų žingsniai, lauke nekaukia sirenos. Įkyrus pypsėjimas sklinda nuo nedidelio apskrito stalelio lango nišoje. Ne, jis sklinda iš jos nešiojamojo kompiuterio ant nedidelio apskrito stalelio lango nišoje.

- Kas per?.. - Viltė nusvirduliavo kelis žingsnius iki staliuko ir atsuko kompiuterį į save. Ekranas atgijo, ryškios spalvos apakino vos pramerktas akis. Ekrane šviečiančios raidės mirgėjo. Viltė dar kartą sumirksėjo ir ranka tingiai pasitrynė akis. Pagaliau žodžiai stojo į vietas.

Skambina Fetė. Atsiliepti?

Fetė? Tokiu metu? Gal ji papuolė į bėdą? Susižeidė? Pala, kur ji dabar? Ar jau išvyko iš Europos? Gal ją apkaltino narkotikų kontrabanda? Gal ją apiplėšė ir ji neteko visų pinigų? Kodėl Viltė leido jai keliauti vienai? Kodėl nutarė šešis mėnesius šlaistytis Niujorke ir aplaido jaunesniąją sesutę? Paliko ją vieną, pažeidžiamą... Drebančia ranka Viltė paspaudė vidurinį klaviatūros klavišą ir priėmė skambutį. Nubraukė nuo akių plaukus, neramiai tyrinėjo ekraną ir pabandė kiek prisidengti senų, kadaise baltų marškinėlių su petnešėlėmis,

kuriuos dėvėjo miegodama, iškirptę.

- Fete? - Viltė giliai atsiduso. Kelias sekundes trukusią aklą paniką pakeitė palengvėjimas pamačius ekrane nudegusį ir laimingą sesers veidą. - Ar viskas gerai?

- Viskas puiku! Ak, ar tave pažadinau? Pala, ar supainiojau laiką? Maniau, kad Niujorke dabar vakaras.

- Ne, dabar rytas. Nustatant Niujorko laiką laikrodį reikia sukti atgal, o ne į priekį. Bet nekvaršink galvos, - pridūrė pamačiusi, kaip sesuo susikrimto. - Labai smagu tave girdėti ir *matyti*. Kur esi? - mintyse skubiai skaičiuodama laiką pamanė, kad sesuo kur nors Europoje. Nors Fetė ir žadėjo dažnai skambinti ir rašyti, nuo to laiko, kai įlipo į „Eurostar“ traukinį - kiek seniau nei prieš tris mėnesius - ir *pradėjo* didžiąją kelionę, Viltė retai sulaukdavo iš jos žinių. Fetė vasarą ketino praleisti keliaudama traukiniais Europoje, o paskui skristi į Australiją, kur prasidės tarptautiniai nuotykių. Tačiau, priešingai ne vyresnioji sesuo, Fetė mėgo plaukti pasroviui, o ne kruopščiai planuoti. Vadinasi, ji gali būti bet kur.

Viltė nusišypsojo seseriai jau pamiršusi, kaip anksti. Nieko tokio, kad ilgokai nesulaukė iš Fetės žinių. Sesutė panirusi į linksmybes ir pa-

saulio tyrinėjimą. Viltė nenorėjo būti įkyri vyresnioji sesuo, nuolat primenanti apie biudžeto planavimą ir sveiką mitybą.

- Esu Prahoje, - Fetė kiek atsitraukė nuo ekrano, parodydama jaukų kambarį ir miesto vaizdus už lango. Ji sėdėjo lofte, priešais didžiulius langus iki žemės ir duris į senovinį balkoną. Viltė regėjo kampelį nuostabaus vaizdo - besirangančios upės ir už jos kylančios pilies. Oho, jaunimo nakvynės namai tikrai gerokai prabangesni, nei ji manė.

- Maniau, kad į Prahą atvykai jau prieš šešias savaites? - Fetė neketino vienoje vietoje praleisti ilgiau nei kelias dienas, o Viltė buvo įsitikinusi, kad sesers žinutę iš Prahos gavo dar liepos pradžioje.

- Taip ir buvo. Aš iš čia neiškeliavau. Ak, Viltė, čia tarsi pasaka. Tau labai patiktų.

- Neabejoju, kad patiktų, - Viltė niekada nesilankė Prahoje. Nei Paryžiuje, nei Barselonoje, Kopenhagoje ar Romoje. Jokiam Europos mieste, nors nuo Londono jie atrodė ranka pasiekiami. Jų tėvai mėgo atostogauti Anglijos pajūryje. Nors ten daug lietaus ir vėjo. O jiems mirus nebuvo pinigų jokioms atostogoms. - Tačiau kodėl nutarei pasilikti Prahoje? Maniau, kad nori pamatyti viską, nuvykti visur!

- Taip ir buvo, bet... Ak, Vilte, su kai kuo susipažinau. Nuostabiu žmogumi, ir... - mikčiojo sesuo. Viltė netikėdama spoksojo į kompiuterio ekraną. Ar Fetė nuraudo? Sesers žvilgsnis buvo jausmingas, oda spindėjo. Tai neturėjo nieko bendro su kompiuterio ekrano raiška. - Noriu, kad pasidžiaugtum dėl manęs, gerai? Nes aš tikrai džiaugiuosi. Be galo. Vilte, aš išteku!

- Išteki? - Viltė nepatikėjo savo ausimis. Mažajai sesutei dar tik devyniolika. Ji dar neįstojo į universitetą, nepakeliavo. Juk ji ką tik pradėjo keliauti! Fetė nesugebėjo laiku apmokėti sąskaitų, pakeisti perdegusio saugiklio ar pasigaminti patiekalo, sudėtingesnio nei makaronai su pesto padažu. Net ir šį valgį du kartus iš trijų prisvilindavo. Kaip toks vaikas gali tuoktis? Viltė teišspaudė vieną klausimą: - Už ko?

Sesuo neatsakė. Viltė išgirdo, kaip trinktelėjo sesers kambario durys, ir pamatė, kaip ji pasuko galvą.

- Hanteri! Supainiojau laiką. Niujorke dar ankstus rytas.

- Žinau, brangioji. Dar nė neišaušę. Ar pažadinau seserį?

- Na, ji nepyksta. Ateik, pasisveikink. Vilte,

čia mano sužadėtinis Hanteris, - pristatė Fetė. Viltėi net kvapą užėmė išgirdus pasididžiavimą Fetės balse ir pamačius šiltas kibirkštėles akyse, kurias sesuo pakėlė į aukštą šalia atsistojusią figūrą. Sesuo labai anksti neteko tikros šeimos. Nekeista, kad sumanė leistis į nuotykis ir susirasti naują šeimą. Viltė stengėsi kaip išgalėdama, bet žinojo, kad buvo prastas tėvų pakaitalas. Kai teko perimti vadeles, ji buvo dar jaunesnė nei Fetė dabar. Gal šiam vyrukui pavyks suteikti sesers gyvenimui stabilumo? Gal jis padės jai įgyvendinti jos tikslus?

O jei jis per mažai stengsis, Viltė tuoj pat atskubės ir privers jį pasitempti. Ji išspaudė šypseną, tikėdamasi, kad veide neatsispindi nuožmios mintys.

- Labas, Hanteri.

- Labas, malonu pagaliau su tavimi susipažinti. Tiek daug apie tave girdėjau, - pasisveikino vyras. Viltė paskubomis jį įvertino. Amerikietis. Mėlynakis blondinas. Švariai nusiskutęs, šypsosi viliojamai. Jaunas. Ne toks jaunas kaip Fetė, bet vos įžengęs į trečią dešimtį.

- Na, tai kaip susipažinote? - išspaudė Viltė, užgniauždama žodžius, kuriuos norėjo ištarti. *Tuokiatės? Jūs beveik nepažįstat vienas kito!*

Jūs tik vaikai! Tačiau jau prieš devynerius metus Viltė sau pažadėjo, jog darys viską, kad tik Fetė būtų laiminga. Ir dar niekada nematė sėdintis laimingesnės nei šiandien.

- Hanteris menininkas, - pasididžiavimo kupinu balsu pasakojo Fetė. - Jis piešė portretus ant Karolio tilto. Kai ėjau pro šalį, pasiūlė mano portretą nupiešti nemokamai.

- Tavo veidas gražiausias mano kada nors matytas, - įsiterpė Hanteris. - Kaip galėjau imti pinigų, kai tenorėjau kuo ilgiau nenuleisti nuo tavęs akių?

- Atsidėkodama pasiūliau pavaišinti jį gėrimu. Taip viskas ir prasidėjo, - švelniai šypsodamasi dėstė Fetė, tamsios akys spinduliavo svajingumu. - Po valandos jau žinojau, kad jis man skirtas. Nuo to laiko esame neišskiriami.

Gatvėje piešiantis menininkas. Viltė nusivylė. Kad ir koks jis talentingas, tokia veikla nežada šiltų, patogių namų. Fetė neturėjo išsilavinimo ir nė nenumanė, ką veiks šiemis metais prabėgus. Viltė vėl išspaudė šypsena.

- Kaip romantiška. Negaliu sulaukti, kol pamatysiu tą portretą. Ir susipažinsiu su Hanteriu gyvai, o ne kompiuterio ekrane.

- Greitai galėsi susipažinti! Vos po dviejų sa-

vaičių. Tada mes tuokiamės! Niujorke, ir... – Fetė nutaisė maldaujamą veido išraišką. Viltė puikiai ją pažinojo. – Vyliausi, kad padėsi pasirūpinti kai kuriomis smulkmenomis.

Viltė sustingo. Ji žinojo, ką Fetės kalba reiškia „pasirūpinti kai kuriomis smulkmenomis“. Tai reiškė, kad ji turės nudirbti viską. Dažniausiai Viltė su džiaugsmu sutikdavo. Tačiau dabar ji pirmą kartą per devynerius metus atitrūko nuo dalies įsipareigojimų. Vylėsi pagyventi savo gyvenimą.

Na, taip, kol kas ji nedaug tenuveikė. Tiesa, pirmą savaitę Niujorke paišlaidavo naujiems drabužiams – ryškiems ir pribloškiantiems, nusikirpo plaukus ir pasidarė stilingą šukuoseną. Bet ir toliau jautėsi tokia pati sena, nuobodi Viltė. Viskas prieš akis – ji dar tris mėnesius čia viešės dirbdama laikiną darbą. Dar turi daugybę progų nuveikti ką nors naujo ir jaudinamo. Tereikia pradėti.

– Smulkmenomis? – atsargiai pasitikslino.

– Mes su Hanteriu norime nedidelių, jaukių vestuvių Niujorke. Su artimiausiais šeimos nariais ir keliais draugais. Jo mama kiek vėliau surengs įspūdingą vakarėlį. Hanteris tikina, kad ji nieko negailės, tad manau, kad vestuvės turėtų būti labai paprastos. Tik ceremonija,

vakarienė ir gal kiek pramogų? Juk galėsi tuo pasirūpinti, ar ne? Atvyksiu tik kelios dienos prieš ceremoniją. Hanteris dar nebaigė kursų, o aš nenoriu palikti jo vieno. Be to, tau taip gerai sekasi viską organizuoti. Niekaip tau neprilygčiau. Viskas, prie ko prisilieti, virsta aukšu.

Išgirdusi paskutinį sakinį Viltė praskydo. Ji taip ilgai stengėsi suteikti Fetei tobulą vaikystę.

- Fete, mieloji, mielai padėsiu, bet kodėl viską darote taip skubotai? Kodėl vestuvių nesu rengus kiek vėliau? Galėtum pati viską suorganizuoti. Pirmiausia pakelčiau, kaip ir planavai, - patarė ji ir mintyse pridūrė: *Duokite sau daugiau laiko vienam kitą pažinti.*

- Mylime vienas kitą ir norime kuo greičiau pradėti naują gyvenimą drauge. Spėsiu pakeičiauti. Su Hanteriu medaus mėnesio vyksime į Australiją, Balį, Naująją Zelandiją ir Tailandą. Tai bus ilgiausias ir romantiškiausias visų laikų medaus mėnuo. Ačiū, Vilte, žinojau, kad galiu tavimi pasikliauti. Atsiųsiu keletą idėjų, gerai? Suknelės matmenis, nuorodas dėl gėlių, spalvų paletę ir panašiai. Bet puikiai žinai mano skonį. Neabejoju, kad ir ką parinktum, bus nuostabu.

- Puiku. Bus šaunu, - Viltė stengėsi šnekėti entuziastingai, bet viduje panikavo. Kaip, po galais, dirbant dvylika valandų per dieną, ko iš jos tikėjosi viršininkė, spėti per dvi savaites suorganizuoti vestuves? - Tačiau juk žinai, kad turiu dirbti, mieloji. Liko nedaug laiko. O Niujorko vis dar gerai nepažįstu. Ar tu įsitikinusi, kad aš tam tinkamiausia kandidatė? - Viltė žinojo kelią nuo savo buto iki biuro ir šaunų pasivaikščiojimo maršrutą Centriniam parke. Jau turėjo mėgstamiausią knygų parduotuvę ir išsirinko, kur skaniausia kava. Kaži, ar šios žinios dabar pravers.

Fetė nepastebėjo potekstės sesers žodžiuose. Net uždususi iš susijaudinimo plepėjo toliau.

- Jokių biudžeto ribojimų, Vilte. Rinkis, kas tau atrodo tinkamiausia. Nesuk galvos dėl kainos.

Viltė nurijo seiles.

- Jokių biudžeto ribojimų? - nors jos su Fete neskurdo, jau daug metų pinigų trūko. Tėvai turėjo neblogą draudimą, tad po jų mirties buvo padengta skola bankui už Viktorijos stiliaus namą šiaurės Londone. Tačiau sumokėjus mokesčius iš palikimo joms beveik nieko neliko. Viltei teko auginti Fetę iš savo atlyginimo. O

aštuoniolikos, beveik neturint darbo patirties, atlyginimas tikrai nebuvo didelis.

- Fete, žinau, kad mama ir tėtis tavo ateičiai paliko pinigų, bet nemanau, kad jų pakaks ekstravagantiškoms vestuvėms, - o gal Fetė tikisi, kad prisidės Viltė? Ji mielai nupirktų seriai vestuvinę suknelę, bet žodžiai „jokių biudžeto ribojimų“ net šurpą kėlė.

- Ak, Fetei neprireiks naudoti savo pinigų. Viską apmokėsiu, - tarė Fetei už nugaros pasirodęs Hanteris. - Jau pasirūpinau, kad gautum kredito kortelę, - aiškino jis. Tai išgirdusi Viltė iš nuostabos išpūtė akis. - Padenk ja visas išlaidas. Ko tik prireiks.

- Ko tik prireiks? - pakartojo Viltė, neįsisiąmonindama, ką tie žodžiai reiškia. - Bet...

- Rinkis, kas geriausia, - tęsė Hanteris, tarsi jos neišgirdęs. - Jei susidursi su sunkumais, paminėk mano vardą. Ar mano motinos - Mistė Karlail. Tai išgirdę visi turėtų pasitempti.

- Paminėti tavo vardą. Gerai, - Viltė tesugebėjo kartoti jo žodžius. Padėtis iš keistos ką tik tapo nereali....